

Arrest

nr. 257 799 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2021 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en dient een verzoek om internationale bescherming in op 7 november 2019.

1.2. Verzoeker wordt 3 december 2020 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 29 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd op 5 maart 1988 geboren in Merida, Venezuela. De laatste twaalf jaar voor uw vertrek uit het land woonde u samen met uw broer en uw moeder in haar woning in Merida. Sinds 2015 hebt u een relatie met F.(...) Y.(...) P.(...) R.(...) die in 2019 in het kader van gezinshereniging met haar moeder en broer naar België kwam. U hebt twee kinderen uit een vorige relatie die bij hun moeder in Peru wonen. Van 2009 tot 2013 was u werkzaam als politieagent in de staat Merida. U werkte ongeveer anderhalf jaar bij de dienst algemeen personeel, daarna werkte u een tijd voor de dienst voorhechtenis, voor de fietspolitie en voor de hondenbrigade. Van 2014 tot 2017 werkte u voor de overheid als onderhoudsverantwoordelijke bij de kabelbaan in Merida.

In 2010 begon u als militant deel te nemen aan evenementen van de politieke oppositiepartij Accion Democratica. Uw politiek engagement bestond uit het deelnemen aan marsen en bijeenkomsten en het verlenen van logistieke steun in de buurt waar u woonde, zoals bijvoorbeeld helpen bij het onderhoud van het lokale sportplein. Ook ondersteunde u in 2012 de campagne van Capriles door mensen te zoeken om deel te nemen aan marsen of om te komen luisteren naar toespraken. Uw leidinggevers bij de politie waren niet gediend met uw politiek engagement en dreigden ermee u gevangen te nemen of u te ontslaan. Daarnaast werd er op uw werk ook van u verwacht dat u een oogje zou toeknippen bij bepaalde illegale activiteiten uitgevoerd door gevangenen of collega's. U wilde hier niets mee te maken hebben en veranderde intern geregeld van dienst. In september 2013 nam u ontslag bij de politie.

In oktober 2014 begon u op uw nieuwe job bij de kabelbaan van Merida. De eerste twee jaar dat u bij de kabelbaan werkte waren rustig tot u in 2016 een nieuwe leidinggevende kreeg. Omdat u een moto had probeerde uw nieuwe baas u te overtuigen bij de colectivos te komen, u weigerde. Ook werd het personeel door hem verplicht om naar marsen voor de regering te gaan. U ging telkens tekenen om uw aanwezigheid te bevestigen om dan meteen weer te vertrekken. In totaal ging u ongeveer tien tot vijftien keer naar marsen omdat u uw job niet wilde kwijt spelen.

In september 2016 werd u op straat tegengehouden door colectivos die dachten dat u van een mars voor de oppositie kwam. Eén van hen bleek uw collega te zijn, hij liet u vertrekken toen hij doorhad wie u was. Deze collega vertelde over het voorval aan uw baas. Uw baas vroeg daarop waarom u deelnam aan activiteiten van de oppositie waarop u toegaf dat u opposant was en dat u niet akkoord was met wat zich in het land afspeelde. Hierna intimideerden uw baas en collega's u door te zeggen dat u op straat vermoord zou kunnen worden, dat men u zou kunnen ontvoeren enz. Na dit incident bleef u evenwel zonder noemenswaardige problemen nog meer dan een jaar werkzaam bij de kabelbaan.

Eind augustus 2017 was u op weg met uw vriend J.(...) S.(...), jeugdsecretaris van Accion Democratica. Jullie werden tegengehouden door de politie en uw vriend werd meegenomen naar het bureau. U volgde hen naar het bureau om uw vriend op te wachten. Toen hij werd vrij gelaten waarschuwde de commissaris u dat u zich niet moest moeien. Hij zei dat het de problemen waren van J. S. en niet die van u en dat u ergere problemen kon krijgen als u dat wilde. U liet de situatie voor wat ze was en ondervond vanwege dit incident geen verdere problemen.

U nam in november 2017 ontslag bij de kabelbaan waarna medewerkers een keer naar het huis van uw vader kwamen om bedreigingen te uiten en hem te waarschuwen dat u moest stoppen de oppositie te steunen. Na deze ene keer hebt u niets meer van hun vernomen.

Nog in november 2017 verliet u Venezuela en reisde u naar Ecuador waar u vier maanden verbleef. In maart 2018 verhuisde u met uw vriendin naar Peru waar u een tijdelijk verblijfsstatuut kreeg. In Peru werd u het slachtoffer van een overval waarbij uw geld en gsm gestolen werden en u enkele slagen kreeg in het gezicht. U besliste dat u naar België ging reizen op zoek naar betere kansen en een betere economische situatie.

Op 16 september 2019 nam u het vliegtuig van Peru naar Frankrijk en van Frankrijk naar Nederland vanwaar u met de auto naar België kwam. Op 7 november 2019 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een aanvraag tot internationale bescherming in.

Indien u zou moeten terugkeren naar Venezuela vreest u dat u onderzocht, vermoord of ontvoerd zou worden door aanhangers van de regering.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart en uw Peruaanse verblijfskaart. Op 3 december 2019 ontving het CGVS nog drie mails van uw advocaat met extra documenten die aan uw dossier werden toegevoegd. Bij de eerste mail zitten 21 foto's. De tweede mail bevat 6 foto's. De derde mail bevat 35 foto's. De vierde mail bevat volgende documenten: uw certificaat van de politieschool, uw werkcontract bij de politie, uw werkcontract bij de kabelbaan, uw diploma van de politieacademie, een foto van toen u werkzaam was bij de dienst voorhechtenis, uw akte van aanstelling bij de politie en een foto van de kabelbaan in Merida.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uw land aannemelijk maakt aangezien uw vluchtmotieven onvoldoende ernstig en actueel zijn. Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u in Venezuela een reëel risico op ernstige schade loopt dat de toekenning van subsidiaire bescherming in uw land rechtvaardigt.

Als motief voor uw aanvraag tot internationale bescherming haalt u aan dat u vervolging vreest door colectivos en uw voormalige werkgever omdat u opposant bent.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (**OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018**, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; **OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019**, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020** beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/_algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf, p. 37-40 en p. 59-60) en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijft evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid of aanhanger zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Volgens uw verklaringen hebt u Venezuela verlaten als gevolg van uw politiek activisme voor de partij Accion Democratica en de problemen die u omwille daarvan ondervonden zou hebben. Hoewel het CGVS kan aannemen dat u Accion Democratica steunde en uw, weliswaar beperkt, politiek activisme niet in twijfel trekt, bent u er niet in geslaagd uw voorgehouden individuele problemen met de colectivos aannemelijk te maken.

Ten eerste wordt opgemerkt dat het enige en meest recente incident waarbij u persoonlijk problemen had met colectivos dateert van september 2016. U bleef hierna nog meer dan een jaar in uw land wonen alvorens u besloot te vertrekken (CGVS, p. 5, 9, 15-16). Ten tweede kunnen de problemen die u aanhaalt evenmin als dermate zwaarwichtig worden aanzien om beschouwd te worden als ernstig in de zin van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het incident in september 2016 haalt u aan dat u werd tegengehouden door colectivos omdat ze dachten dat u van een mars voor de oppositie kwam. Ze haalden u van uw motor en sloegen u op het hoofd. Vanaf het moment dat één van hen u herkende lieten ze u echter meteen gaan. De persoon die u herkende was een collega bij de kabelbaan. Na dit incident was iedereen bij de kabelbaan op de hoogte van uw positie ten opzichte van de overheid. Uw collega's intimideerden u en zeiden dat u ontvoerd zou kunnen worden. Ze vroegen u of u niet bang was dat u iets zou overkomen of dat u vermoord zou worden. Niettegenstaande dat kon u tot uw vertrek uit het land, meer dan een jaar later, zonder ernstige problemen uw werk blijven uitvoeren (CGVS, p. 9, 14-16). Uit deze specifieke situatie kan dan ook geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid aangezien u hier persoonlijk geen verdere problemen door ondervond. Het feit dat u door uw collega's en baas geïntimideerd werd is verwerpelijk, maar niet dermate ingrijpend dat de situatie voor u in uw land van herkomst onhoudbaar was geworden.

Ook uit het incident van augustus 2017, waarbij uw vriend J. S. naar het politiebureau werd gebracht, kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Het gaat hier immers om problemen die uw vriend had en die verder geen betrekking hebben op uw eigen situatie. U geeft bovendien aan dat de baas van het politiecommissariaat u zei zich niet te moeien aangezien het problemen zijn die u niet aanbelangen (CGVS, p. 13). U ondervond verder nooit nog problemen ten gevolge van dit incident (CGVS, p. 14).

Verder haalt u nog aan dat u achtervolgd werd door colectivos die u opwachttten aan uw werk om te zien wanneer u gedaan had. Volgens u probeerden ze te kijken of u terugkeerde naar de partijzetel. Uit deze feiten kan echter geen vrees voor vervolging in uw hoofde worden afgeleid. Buiten u achtervolgen hebben deze colectivos immers nooit nog iets tegen u ondernomen (CGVS, p. 16). U weet dan ook niet te overtuigen dat deze personen daar effectief voor u stonden of dat het effectief om colectivos ging. Mochten ze u immers na al die tijd niet persoonlijk hebben aangesproken is er geen reden om aan te nemen dat dit nu nog zal gebeuren. Mochten zij u immers van belang achten, dan mag men toch verwachten dat ze al lang tot actie zouden zij over gegaan. Het is dan ook niet aannemelijk dat u in de toekomst persoonlijk door hen geïntimideerd zult worden.

Wat betreft het risico op vervolging omwille van uw individuele politieke activiteiten en profiel wordt opgemerkt dat u in Venezuela slechts in beperkte mate politiek actief was.

U verklaarde sinds 2010 deel te nemen aan evenementen van de partij Accion Democratica door deel te nemen aan bijeenkomsten en marsen en logistieke activiteiten. Het ging hierbij om een vrijwillige functie die u opnam. U dient foto's in om uw verklaringen te onderbouwen. Deze ondersteunen uw politiek engagement maar kunnen niet bewijzen dat u omwille hiervan vervolgd zal worden.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie moet koesteren of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen aan bovenstaande conclusie niets wijzigen. Uw paspoort en nationale identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit, die hier momenteel niet ter discussie staat.

Tot slot ontving het CGVS op 3 december 2020 nog drie mails van uw advocaat met foto's. Hierop bent u te zien in politie-uniform en op verschillende locaties in uw functie als politie. Ook zijn er foto's bij van de kabelbaan waarbij u poseert. Deze foto's onderbouwen uw verklaringen betreffende uw professionele activiteiten die op dit moment door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Nog andere foto's tonen het sportveld waarvan u verklaarde te helpen met het onderhoud en politieke marsen en activiteiten waaraan u verklaarde te hebben deelgenomen. Deze foto's zijn in lijn met uw verklaringen hieromtrent. Het CGVS twijfelt op dit moment dan ook niet dat u effectief sympathisant was van de partij Accion Democratica. Deze foto's kunnen verder aan de inhoud van de beslissing niets veranderen.

Ook op 3 december 2020 ontving het CGVS een vierde en laatste mail van uw advocaat. Uw certificaat van de politie school, uw werkcontract bij de politie, uw diploma van de politieacademie, uw akte van aanstelling bij de politie en een foto van toen u werkzaam was bij de dienst voorhechtenis bevestigen verder uw beroepsactiviteiten in uw land van herkomst. Ook uw werkcontract bij de kabelbaan van Merida en een foto van de kabelbaan onderbouwen uw verklaringen aangaande uw tewerkstelling. Verder hebben deze documenten echter geen invloed op de inhoud van uw beslissing.

Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime of in hun naam opererende colectivos stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u omwille van uw beperkt politiek engagement niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw politieke activiteiten voor Accion Democratica in Merida.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het **begrip reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen economische problemen had. U woonde namelijk met uw moeder in haar eigen woning en tot aan uw vertrek hebt u ook steeds gewerkt (CGVS, p.5, p.8).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking.

Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Hij ontwikkelt het middel als volgt: *“Verwerende partij stelt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Verwerende partij ontkent eerstens niet dat verzoekende partij wel degelijk politiek actief was bij de oppositiepartij Accion Democrata en trekt aldus haar politiek profiel en activisme niet in twijfel. Evenmin worden haar werkzaamheden als politieagent in twijfel getrokken. Zij stelt echter geen geloof te hechten aan de actuele vrees van verzoekende partij: (...) Het feit dat verzoekende partij volgens verwerende partij ‘beperkte politieke activiteiten’ had betekent niet dat zij minder gevisieerd wordt door de colectivo’s. Eens zij op de radar was gekomen als opposant, liep zij gevaar. Zeker als politieagent kritiek uiten op de regering, was een doodszonde. Zij heeft dit ook uitgebreid verteld tijdens het gehoor: (...) Verzoekende partij riskeerde haar leven door verder te blijven werken, gezien zij regelmatig bedreigd werd door haar baas en door collega’s. Het was een situatie die onhoudbaar was en vroeg of laat haar dood zou betekenen: (...)”*

Verzoekende partij concludeert, voor wat betreft de vluchtelingenstatus: “Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan bij de beoordeling van het asielrelaas van verzoekende partij en heeft haar ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd. Verzoekende partij komt weldegelijk in aanmerking voor internationale bescherming. Het is voor verzoekende partij dan ook onbegrijpelijk hoe verwerende partij zondermeer kan stellen dat verzoekende partij terug zou kunnen keren naar Venezuela zonder gevaar voor haar leven.”

Hierna gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus: “Mocht Uw Raad, per impossible, van mening zijn dat verzoekende partij niet in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus, dan meent zij dat zij ten minste in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. De verwerende partij stelt dat er geen systematische vervolging omwille van politieke redenen zou zijn in Venezuela, noch dat de humanitaire situatie dermate desastreus zou zijn dat zij tot bescherming noopt. Niets is echter minder waar! Uit het UNHCR rapport (cf infra) blijkt dat het deelnemen aan betogingen weldegelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen. De schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst kan niet genegeerd worden. De overheid slaagt er niet in om de broodnodige basisnoden te voorzien en de veiligheid te garanderen voor verzoekende partij. Het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos niet kan worden genegeerd.”

Verzoeker verwijst vervolgens naar New York Times dd. 22 april 2017 (<https://www.nvtimes.com/2017/04/22/world/americas/armecl-civilianbands-in-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>) en betoogt verder als volgt: “De High Commissioner for Human Rights van de VN schetste in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld van de actuele situatie in Venezuela (<https://www.refworld.org/docid/5a9ff3cc4.html>):”...” (P-1). Daarnaast werd door de UNHCR in mei 2019 een nieuwe ‘Guidance Note’ uitgebracht waarin onder meer het volgende wordt gesteld: (<https://www.refworld.org/docid/5cd1950f4.html>). “...”. De UNHCR bevestigt aldus dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst. Verwerende partij zwijgt hier in alle talen over. Bovendien is er een nieuw COI focus rapport van de European Asylum Support Office van augustus 2020. Hierin wordt een onthutsend beeld geschetst van de huidige situatie in Venezuela. Het land kampt met een van de hoogste zelfmoordcijfers in Latijns Amerika. De cijfers van criminaliteit, afpersingen, enz schieten opnieuw de hoogte in. Door de stijgende criminaliteit, stijgt ook de corruptie “...” (p. 22 - 23 COI focus rapport). Ook de humanitaire situatie is er sterk op achteruit gegaan, ook al weigert de Venezolaanse overheid dit in te zien en hier iets tegen te ondernemen.

Men verdient er zelfs niet genoeg om te kunnen voorzien in de basisnoden:”...” (p. 43 COI focus rapport augustus 2020). De colectivo’s krijgen er ook vrij spel en viseren demonstranten en drukken elke vorm van oppositie de kop in, desnoods met geweld en bedreigingen. Meer nog, zij krijgen informatie doorgespeeld van de veiligheidsdiensten: “...”(p. 104 COI focus rapport augustus 2020). De slachtoffers hebben ook geen enkele juridische grond om zich te beschermen tegen de colectivo’s (p. 107). Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partij - minstens - niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. De verwerende partij verwijst bovendien naar haar eigen COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, doch het lijkt erop dat zij deze zelf niet goed gelezen heeft: “...” (COI Focus, p. 10). De COI Focus citeert aldus het UNHCR-rapport, doch de verwerende partij meent hier geen enkele conclusie uit te moeten trekken! Dit is onbegrijpelijk. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs Pro Deo.

3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 17 juni 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet het volgend nieuw element ter kennis worden gebracht: “COI Focus Venezuela: Situatieschets” van 28 april 2021.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van

de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers voorgehouden activisme voor de oppositiepartij Acción Democrática.

Volgens zijn verklaringen is verzoeker afkomstig uit Merida en werkt er van 2009 tot 2013 als politieagent. Vanaf 2010 is verzoeker actief als politiek militant voor Acción Democrática. Hij krijgt hierdoor problemen op zijn werk en wordt op zijn job ook verwacht om deel te nemen aan illegale praktijken. Verzoeker neemt in september 2013 ontslag bij de politie. In oktober 2014 begint verzoeker te werken bij de kabelbaan van Merida, een overheidsinstantie. Verzoeker wordt verplicht om deel te nemen aan pro-regering evenementen en aangezet om zich aan te sluiten bij de colectivos. In september 2016 wordt verzoeker tegengehouden op zijn moto door colectivos die hem ervan beschuldigen van een oppositiebetoging te komen. Bij deze colectivos is een collega van verzoeker die over het voorval vertelt op het werk, waarna verzoeker op het werk geïntimideerd wordt. Eind augustus 2017 worden verzoeker en zijn vriend J.S., jeugdsecretaris bij Acción Democrática, op straat tegengehouden door de politie. J.S. wordt meegenomen naar het bureau. J.S. wordt nadien vrijgelaten. In november 2017 neemt verzoeker ontslag bij de kabelbaan. Medewerkers van de kabelbaan komen volgens verzoekers verklaringen nog naar het huis van zijn vader en dreigen dat verzoeker moet stoppen met zijn steun aan de oppositie. Verzoeker verlaat Venezuela in november 2017. Hij verblijft vier maanden in Ecuador. Nadien reist verzoeker door naar Peru, waar hij het slachtoffer wordt van xenofobie. Verzoeker vertrekt op 16 september 2019 naar Europa en dient op 7 november 2019 in België een verzoek om internationale bescherming in.

5.3. Verzoeker legt zijn origineel paspoort en identiteitskaart neer. De Raad acht zijn Venezolaanse nationaliteit, die verder niet betwist wordt door verwerende partij, voldoende bewezen. Verzoeker legt verder zijn Peruviaanse verblijfskaart neer, die aantoonde dat hij in Peru een tijdelijke verblijfsvergunning kreeg, maar op zich niet kan staven dat hij Venezuela verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De foto's van verzoeker tijdens zijn werkzaamheden als politieagent en bij de kabelbaan, en de documenten in verband met deze jobs, kunnen hoogstens zijn professionele activiteiten staven, die evenmin betwiste elementen vormen. De foto's van het sportveld en de oppositie-evenementen hebben betrekking op verzoekers verklaring met betrekking tot zijn activiteiten voor de oppositie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zelf verklaart dat hij niet zichtbaar is op de foto's van de betogingen omdat hij vermeed op foto's te figureren omdat hij voor de politie werkte (notities PO, p. 12), wat ook in de email van verzoekers advocaat wordt bevestigd. Hoe dan ook volstaan deze activiteiten op zich niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoeker neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. Voor wat betreft het profiel van verzoeker als activist voor de Venezolaanse oppositie, stelt de Raad het volgende vast. Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geprotesteerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019, het hevigst waren met tienduizenden demonstranten die op straat kwamen om tegen te regeren Maduro te demonstreren (Ambtsbericht, p. 59). In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden (OHCHR, *Human Rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, 5 juli 2019). Na de staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toe. Uit het door beide partijen geciteerde EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, "*Venezuela Country Focus, Country of Origin Information Report*", August 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden geïdentificeerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en

vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52). Hierbij wordt ook opgemerkt dat Venezolaanse autoriteiten op willekeurige basis geweld gebruiken bij demonstraties en demonstranten en omstanders oppakken en mishandelen om een signaal af te geven en dat in januari 2019 85 % van de willekeurige arrestaties niet tijdens demonstraties plaatsvond maar na demonstraties wanneer mensen terug naar huis gingen of huizen van vermeende demonstranten binnenvielen (Ambtsbericht, p. 39). Vooral oppositie leden en jonge politieke activisten die zeer actief zijn, onder meer via sociale media zijn volgens het EASO rapport het doelwit van doelgerichte repressie vanwege de regering (EASO, p. 53) en kunnen ook familieleden van vooraanstaande politieke opposanten het slachtoffer worden van intimidatie, met inbegrip van onrechtmatige detentie en aanvallen op hun eigendommen (*idem*).

Uit dit alles blijkt dat ook demonstranten met een laag politiek profiel het slachtoffer kunnen worden van repressie en intimidatie tijdens betogingen maar dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang de individuele omstandigheden van de verzoeker. De Raad herinnert in deze er aan dat de loutere verwijzing naar een bepaald profiel niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

In casu stelt de Raad vast dat het politiek activisme van verzoeker in de bestreden beslissing niet in vraag wordt gesteld, hoewel verzoeker geen documenten voorlegt die zijn politieke activiteiten voor de oppositie staven. Verzoeker verklaart hierover dat hij naar een bewijs van zijn politieke activiteiten heeft gevraagd maar dat dit niet mogelijk was omdat op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud campagne werd gevoerd (notities PO, p. 11). Verzoeker verklaart betrokken te zijn geraakt bij de oppositiepartij Acción Democrática via de moeder van zijn ex-partner en voornamelijk logistieke steun te hebben aan Acción Democrática: het uitvoeren van herstellingen in woningen, hulp bij de druivenoogst en in cultuurhuizen en herstellingswerken aan sportvelden. Verzoeker vervulde deze activiteiten op punctuele basis wanneer hij hierom gevraagd werd. Bij lokale, regionale en nationale verkiezingen was verzoeker aanwezig op bijeenkomsten. Bij de presidentsverkiezingen van 2012 mobiliseerde verzoeker volgens zijn verklaringen kiezers om deel te nemen aan een massabijeenkomst in ondersteuning van oppositiekandidaat Capriles. In het laatste jaar voor zijn vertrek nam verzoeker voor Acción Democrática deel aan betogingen en evenementen, en aan politieke activiteiten ter ondersteuning van de burgermeester- en gouverneurskandidaat. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoeker de naam van de kandidaat burgemeester niet weet (notities PO, p. 10) wat zijn actieve betrokkenheid bij deze campagne in elk geval relativeert. Verzoeker bekleedde geen functie binnen Acción Democrática en nam enkel deel aan de oppositieactiviteiten. Hij was niet betrokken bij de organisatie ervan, hoewel hij wel verklaart contacten te hebben gehad en nog te hebben met onder andere J.S., de secretaris van de jeugdafdeling van Acción Democrática in Merida (notities PO, p. 9-10).

In zoverre geloof kan worden gehecht aan verzoekers activiteiten als militant voor Acción Democrática, blijkt uit het voorgaande in elk geval dat hij geen organiserende of zeer zichtbare rol vervulde voor de partij. Verzoeker had dus geen prominent politiek profiel, zodat hij louter op basis van zijn activiteiten als militant niet aannemelijk maakt dat hij werd gevisieerd door het Venezolaanse regime, noch zal gevisieerd worden door het Venezolaanse regime in geval van terugkeer. Dit wordt bevestigd door het feit dat verzoeker in oktober 2014, toen hij volgens zijn verklaringen al meerdere jaren actief was als militant voor Acción Democrática, een job kreeg bij de door de overheid beheerde kabelbaan van Merida, en hier de eerste twee jaar in ongestoord werkte (notities PO, p. 13). Indien verzoeker werkelijk een zichtbaar of prominent oppositieprofiel zou gehad hebben, is het weinig aannemelijk dat hij in een dergelijke job zou worden aangenomen of er zolang ongestoord zou kunnen werken. Dat verzoeker verklaart dit hij deze job kon doen in normale omstandigheden omdat hij toen wat minder deelnam aan oppositie-activiteiten (notities PO, p. 13), doet geen afbreuk aan deze vaststelling en relativeert verder de omvang van verzoekers politieke activiteiten voor de oppositie. Verzoeker verklaart inderdaad zijn oppositie-activiteiten over de jaren heen te hebben afgebouwd: 2010-2014 was zijn meest actieve periode, in 2016 was hij al minder actief en het laatste jaar in Venezuela verklaart hij veel minder actief

te zijn geweest en niet meer aan protesten of marsen te hebben deelgenomen maar zijn activiteiten te hebben beperkt tot polls en sociale media (notities PO, p. 16). Dat verzoeker zijn politieke activiteiten de laatste jaren afbouwde, tot ze het laatste jaar zeer sterk verminderd waren, relativeert verder de vrees die verzoeker aanhaalt omwille van zijn vermeende profiel als opposant. Er kan op basis van het voorgehouden profiel van verzoeker als militant voor Acción Democrática geen gegronde vrees voor vervolging worden vastgesteld.

Betreffende zijn werk bij de politie van 2009 tot 2013, verklaart verzoeker de volgende taken te hebben uitgevoerd: bewaking van de politiekazerne en de wapens, bewaking in voorhechtenis, de hondenbrigade en de fietsbrigade (notities PO, p. 8). Tijdens de twee dagen dat verzoeker de bewaking in voorhechtenis deed, werd hij onder druk gezet om deel te nemen aan illegale praktijken en door colectivos bedreigd omdat hij dit weigerde, maar deze bedreigingen beperkten zich tot deze twee dagen (notities PO, p. 18). Verzoeker werd door zijn oversten bij de politie verboden om aan oppositie-evenementen deel te nemen en werd bedreigd met gevangenzetting omwille van zijn activisme. Verzoeker nam daarom ontslag bij de politie op 15 september 2013. Verzoeker haalt geen problemen aan die hij daarna zou gekend hebben omwille van zijn werkzaamheden bij de politie, noch werd hij door de politie nog verder lastig gevallen omwille van zijn oppositie-activiteiten. Het profiel van verzoeker als ex-politieagent en de problemen die hij bij de politie kende kunnen dus niet leiden tot de vaststelling van een vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker. Waar in het verzoekschrift geargumenteed wordt dat het feit dat verzoeker als politieagent kritiek uitte op de regering een "doodszonde" was, wijst de Raad er op dat verzoeker na zijn ontslag uit de politie nog vier jaar lang in Venezuela verbleef en zelfs nog werk zocht en aangenomen werd bij een andere staatsinstelling, met name de kabelbaan van Merida.

5.5. Wat de door verzoeker aangehaalde persoonlijke vervolgingsfeiten betreft, stelt de Raad vast, dat op basis van de door verzoeker aangehaalde incidenten geen gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, omdat deze, voor zover geloofwaardig, niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te worden gekwalificeerd.

Verzoeker verklaart vanaf 2016 problemen te hebben gekend op zijn werk op de kabelbaan omdat zijn nieuwe leidinggevende, R.M., een aanvoerder was van de colectivos. In september 2016 werd verzoeker toen hij terugkeerde van een oppositiemars tegengehouden door colectivos, die hem sloegen met een pistool. Eén van de colectivos, D.P., werkte ook op de kabelbaan en herkende verzoeker, waarna verzoeker werd vrijgelaten. Het gaat *in casu* om een éénmalig incident waarbij verzoeker evenwel door een voormalige collega werd herkend en verder ongemoeid werd gelaten. Verzoeker maakt ook geen gewag van verdere problemen die hij als gevolg van zijn deelname of latere deelnames aan betogingen zou hebben ondervonden. Verder verklaart verzoeker dat D.P. de werkgever van verzoeker inlichtte over zijn oppositieactiviteiten, waarna verzoeker problemen kreeg met zijn baas. Deze wilde dat verzoeker zich aan zou sluiten bij de colectivos en deelnemen aan pro-regime evenementen. Verzoeker verzette zich hiertegen en maar ging niettemin naar dergelijke evenementen waar hij volgens zijn verklaringen pro forma zijn aanwezigheid liet optekenen, waarna verzoeker volgens zijn verklaringen geïntimideerd en door collega's werd gezegd dat hij zou ontvoerd zou kunnen worden en hem werd gevraagd of hij niet bang was dat hem iets zou overkomen. Daargelaten de vaststelling dat verzoekers verklaring dat dezelfde persoon die hem uit de greep van de colectivo's redde, hem daarna bij zijn werkgever verklikte niet erg logisch voorkomt, wijst de Raad er op dat verzoeker zelf verklaart dat bleef verder werken bij de kabelbaan tot 2017 (notities PO, p. 9). Nadat hij zijn ontslag had ingediend moest hij nog een tijdje verder werken, maar probeerde hij zo veel mogelijk onder de radar te blijven op het werk. Colectivos zijn toen éénmaal bij het huis van de vader van verzoeker naar verzoeker gaan vragen en zouden verzoeker ook regelmatig hebben achtervolgd om zijn bewegingen te checken (notities PO, p. 14-16). In de bestreden beslissing wordt er terecht geargumenteed dat verzoeker op basis van deze feiten geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, nu verzoeker naast de intimidaties op het werk geen persoonlijke problemen kende omwille van het feit dat hij als opposant gekend zou gestaan hebben op zijn werk bij een overheidsinstelling, en dit hem bovendien niet tegenhield om zijn werk op de kabelbaan nog veertien maanden lang verder te zetten. Verzoeker verklaart in verband met de problemen op het werk overigens zelf dat de bedoeling van de mensen die hem intimideerden was dat hij ontslag zou nemen bij de kabelbaan en geen werk meer zou zoeken of vinden bij openbare instellingen (notities PO, p. 17). Voor zover geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn politiek activisme terwijl hij voor overheidsinstellingen werkte, stelt de Raad vast dat de door verzoeker voorgehouden incidenten en intimidaties niet voldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging te worden beschouwd.

Verzoeker verklaart vervolgens nog in augustus 2017 te zijn tegengehouden door de politie toen hij J.S., de jeugdsecretaris van Acción Democratica in Merida, een lift aan het geven was. J.S. werd meegenomen door de politie en geslagen en bedreigd. Verzoeker werd volgens zijn verklaringen herkend door één van de politieagenten omdat dit een oud-collega van hem was en werd gerust gelaten, maar aangemaand om niemand te contacteren in verband met het incident en gevraagd waarom hij zich inliet met Acción Democratica. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen over dit incident weinig geloofwaardig zijn. Verzoeker wist immers de naam niet van de oud-collega die hem had herkend en verklaart hierover: *“Hmm, ik, ik heb geen naam, ik weet dat hij deelnam, ik zag hem bij de marsen, maar als politie in burger was hij daar, undercover. Hij was altijd daar, als politieagenten kenden wij elkaar zijnde politieagent maar niet bij naam.”* (notities PO, p. 13), doch verklaarde eerder over het incident dat de ex-collega tegen hem zei: *“J. haal geen gsm uit, bel niemand, (...)”* (notities PO, p. 12). De politieagent kende dus wel degelijk de naam van verzoeker. Bovendien blijkt verzoeker de politieagent goed genoeg te hebben gekend opdat deze hem vier jaar na zijn vertrek uit de politie nog zou herkennen en helpen. De Raad acht het weinig aannemelijk dat verzoeker de naam van de politieagent die hem bij het incident zou hebben geholpen niet zou kennen, wat de geloofwaardigheid van het voorgehouden incident danig ondermijnt.

Wat er ook van zij, omwille van dit incident kan er geen vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Na de vrijlating van J.S. werd verzoeker volgens zijn verklaringen op dreigende wijze door de baas van het commissariaat aangemaand zich niet met de zaak te bemoeien, waarop verzoeker toestemde. Verzoeker kende geen verdere problemen omwille van dit incident (notities PO, p. 13-14). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat enkel J.S. gevisieerd werd bij het incident en dat verzoeker expliciet werd gevraagd door de politie om zich niet met het incident te bemoeien, en dat verzoeker hieraan gehoor gaf. J.S. verliet Venezuela overigens ongeveer een jaar later dan verzoeker (notities PO, p. 14), en bleef dus na het incident nog meer dan een jaar in Venezuela, hetgeen erop duidt dat J.S. door dit incident evenmin zware problemen kende. Verzoeker is zelf nooit opgepakt omwille van zijn politieke activiteiten (notities PO, p. 17-18).

5.6. Gelet op het voorgaande en alle elementen cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

6.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij zijn voorgehouden vrees ten aanzien van het regime en de colectivos niet aannemelijk maakt. Verzoeker toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestrafing. Verzoekers algemene betoog, onder verwijzing naar het rapport van EASO van augustus 2020, dat de colectivos vrij spel krijgen, demonstranten viseren en informatie krijgen van de overheid, volstaat niet om in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

In zoverre verzoeker zich ook nog beroept op de humanitaire en economische crisis in Venezuela en het feit dat de overheid er niet in slaagt om de broodnodige basisnoden te voorzien voor verzoeker om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker aan te tonen, wijst de Raad op het volgende.

De Raad wijst er vooreerst op dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan. In die zin herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade (eigen onderlijning). Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan gesteld worden dat een algemene precaire socioeconomische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet doch het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker, door de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten met betrekking tot de humanitaire en economische crisis en de slechte levensomstandigheden in Venezuela niet aantoonde dat hij op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van

extreme armoede waardoor hij in de onmogelijkheid zal verkeren om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivos in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *“COI Focus. Venezuela: Situatieschets”* van 15 mei 2020 en de door verwerende partij bij aanvullende nota bijgebrachte *“COI Focus Venezuela: Situatieschets”* van 28 april 2021 blijkt dat het criminele en politieel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *Diakité* van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker steeds verbleef in de deelstaat Miranda. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in deze staat geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. In zoverre verzoeker zich beroept op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker geciteerde landeninformatie niet kan blijken dat in Miranda sprake is van een gewapend conflict in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie, noch dat in de andere deelstaten waar momenteel een gewapend conflict heerst in Venezuela, sprake is van willekeurig geweld. Bijgevolg is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de "Guidance Note" van het UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoeker dit niet aan.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET